

4 Annales Ecclesiastici Baronii

CHRISTI
1046.

GREGORII VI. PAP.
3.

VACAT. IMP. OCCID. 7.
CONST. MON. IMP. 4.

gesimo sexto, quarto Nonas Aprilis S. Guido Abbas Pomposianus in agro Ferrarensi ex hac vita migravit ad Dominum, cum annos quadraginta octo eadem cœnobio præfuiset, cojus sicut vita, ita & obitus pluribus miraculis est illustrata.

Res ab eo præclare gestas summatim habes narratas a Rubeo in historia Ravennate; additque ejus corpus ab Henrico Imp. Roma in Germaniam redeunte, Spiram Germania urbem esse delatum.

An.

PAGIUS hora jam imminente tertia, presentibus filiis suis, quos loci angustia capere poterat, ceteris in majori Ecclesia consenserib[us] & canentibus, sancta illa anima corporeis nexibus absolta ad illud peruenit aeternum quod est unum & inseparabile trinum. Addit, eum obiisse regimini suo anno XLII. ejus mortem luxurie Henricum, Reges, Pontifices, pauperes, virginis & viduas. Is relicto Canonicatu Remensi totum le Deo manciparat, ejusque vita Sanctitatis speculum fuerat, cognominatus Richardus Gratia Dei, ut supra ostendimus.

VII. Subsecuto autumno Ungarii pristine perfidie sue memores Andream quendam Regem sibi statuant. Petrum Regem multis advenarum, qui pro eo pugnabantur occiso, variis cum conjugio sua injurias affectum, postrem oculis privant, & in quendam locum cum eadem conjugi sua alendum depulant, multis etiam per idem tempus peregrinis inibi expoliatis, oxulatis, atque necatis; quo comperto Rex Heinricus, qui iam valido exercitu congregato in Italiam iter cepit, nimis indoluit, sed incuptam expeditionem non deferuit, inquit Hermannus Contractus in Chronicō. A presenti itaque anno Andreas Hungaria Regis initium repetendum. Hac de re Lambertus Schafnaburgensis hoc anno scribit: Petrus Rex Hungariorum ab Andrea propinquo suo dolo circumventus escatur. Tum Hermannus ad annum MXLVIII. Andreas qui Regnum Petri obtinuit, jam crebre Legatos supplices miserat, regnum se ab Ungariis coactum suscepisse confirmans, de Petri se in iuris excusanti, quique aduersus eum conjuraverunt, partim a se trucidatos, partim ipsi Imperatori tradendo denuncians, suamque Imperatori subjectionem, annum censem, & devotam ser-

vitutem, si regnum sibi haberi permetteret, mandauit. Porro Sandus Gerardus Canadiensis Episcopus in seditione hoc anno excitata occisus, ut sequenti ostendemus.

Theoderico Metenium Episcopo defuncto succedit Adelbero fratrellis ejus, vir magna prudentia & sanitatis, inquit Sigebertus in Chronicō. Idem habet Hermannus Contractus in Auctiori Chronicō. Condiscipulus hic fuit Brunonis ejus confanguinei postea Leonis IX. in Summo Pontificatu dicti, hujusque ut ita dicam, pedagogus: Ejus quidem collega, inquit Vvibertus in Vita Leonis IX. quamvis eo maiuscui, extiterunt duo Adelberones contribules fui, ex quibus prior immaturo ei bine raptus exitu, Dueis videlicet Theodoricī filius, alter autem Hezelonis (idest Henrici) Duxis Germanus, ac Friderici eximii Principis natus scholarum magister, nepotuli sui Brunonis constitutus, quia tunc tempore habebatur sciolus; qui postea ad Antiflittium, Mediomatica, urbis, voto Cleri, & plebis magis quam suo assumptus, vir huic nostro tempori resulſit apprime pradicandus. Postea Vvibertus pluribus Adalberonem laudat, tandemque concludit: nempe ut primum competit rudibus decurso artium trivio (nempe Grammatica, Rethorica, & Dialetica), ut videre est apud Ducangium in Gloſario). non solum claruerunt (nempe Bruno & Adelbero) prosa & metro; verum & forenses controversias, acuto & vivaci oculo mentis deprehensas, expediebant seu removabant seculo: denique quadrivium (sc. quatuor Mathematica partes, Astrologia, Geometria, Arithmetica, & Musica, ut Ducangius in eodem Gloſario) naturali ingenio vestigantes degubarunt, atque non minimum in ipso quoque valuerunt.